

Ausztiai Károly, Isten Szolgája: Állomások a boldoggá avatáshoz vezető úton

1895 - Amikor Károly nyolc éves volt, akkor ajánlotta a soproni orsolyita kolostorban stigmatizált Vizentia anya, hogy különös figyelemmel foglalják imájukba az ifjú főherceget, akiből császár lesz, akinek rendkívüli szenvedéseket kell elviselnie, s akit a pokol minden eszközzel el akar majd ragadni. Kis csoport kezd imádkozni az ifjú főhercegért és céljainak megvalósításáért. Ebből a csoportból fejlődik ki később a Károly Császár Imaliga a Népek Békéjéért szervezet.

1922 - A császár április 1. napján meghal Madeira szigetén.

1923 - Wilhelm Miklas (az Osztrák Köztársaság elnöke 1928. és 1938. között) kéri dr. Friedrich Gustav Piffl bécsi bíboros érsektől, hogy tegye meg a császár boldoggá avatási eljárásának megkezdéséhez szükséges lépéseket.

1925 - Sigmund Waitz püspök (később Salzburg érseke) megadja az egyházi jóváhagyást a Károly Császár Imaliga a Népek Békéjéért szervezetnek. Megkezdí a bizonyítékok és a tanúságok gyűjtését, a tanúk megkérdezését és a végleges biográfia megfogalmazását.

1949 - A Vatikán elé terjesztik Károly császár boldoggá avatási ügyét. Károly az "Isten Szolgája" egyházi címet kapja.

1953 - Első alkalommal jelenik meg a Károly Császár Imaliga évkönyve. Az Isten Szolgájáról szóló cikkek mellett a kiadvány részletes beszámolót tartalmaz a liga előző évi tevékenységéről, beszámol azoknak a hívőknek a kijelentéseiről, akik meggyőződéssel vallják, hogy Isten Szolgájának a közbenjárását kérő imáik meghallgatást nyertek.

1972 - Április 1-én, halálának 50. évfordulóján felnyitották Károly császár szarkofágját és megvizsgálták holttestét - ahogyan ezt előírja a boldoggá avatási kongregáció. Ezzel a vizsgálattal a holttest állapotát kell megvizsgálni, és biztonságba kell helyezni a lehetséges relikviákat. A bizottságot Bruno Wechner, Feldkirch püspöke ökegyelmessége vezette. A bizottság további tagjai voltak többek között Funchal püspök és titkára, egy archeológia professzor, név szerint Romoli és munkatársainak a csapata, egy közjegyző és két orvos szakértő. Jelen volt még egy ausztrálból, dél-tiroliakból, svájciakból, németekből, néhány portugálból és svédből álló nagyobb csoport is. Az imaligát Henry Segur jezsuita páter képviselte.

A megjelent családtagok között volt a császár legidősebb fia, Ottó főherceg és legfiatalabb fia, Rudolf főherceg. A koporsó felnyitásakor kiderült, hogy figyelemre méltóan jó állapotban maradt meg a holttest annak ellenére, hogy a koporsónak egyik ablaka betörtött, amelyen keresztül behatolhatott a párás trópusi levegő és a nedvesség. Halála után azonnal

bebalzsamozták Károly császár holttestét, noha ezt olyan sietősen és kezdetleges módszerrel végezték, hogy ez nem adhat teljes magyarázatot a holttest jó állapotára.

A sértetlen állapot az elhunyt szent voltának egyik jele (nem egy szent földi maradványai sértetlenek), ezt a jelet az egyház nem fogadja el *ipso facto* a szentség bizonyítékaként. A császár holttestét új egyenruhába öltöztették, amelyet erre a célra vittek magukkal, új koporsóba fektették, majd a szarkofágot ismét lepecsételték.

1994 - Megnyitották Rómában az Ausztriai Károly Isten Szolgája *Positio*-ját. Ebben részletesen bemutatták Károly életét, átfogó és teljes biográfiát adtak. A *Positio* tartalmazza írásait, valamint minden olyan még élő ember tanúvallomásának a dokumentumait, aki személyesen ismerte őt. A két kötet 2 650 oldalt terjedelmű.

1995 - A Boldoggá Avatási Kongregáció történész tanácsadói megvizsgálták a *Positio* teljes anyagának a történeti hitelességét. Ezt követően hat teológust bízta meg azzal, hogy válaszolják meg a fő kérdést: "Vajon heroikus mértékben volt-e erényes Ausztriai Károly?". A válasz: igen. A tanácskozások eredményeit a kongregáció nyilvánosságra hozta.

2002 - Isten Szolgájának heroikus erényességét október 29-én ismerte el a kilenc főből álló teológiai grémium, és továbbadták az ügyet a Szentek Kongregációjához tartozó püspökök és bíborosok elé annak érdekében, hogy kérjék a Szentatya jóváhagyását a heroikus erényességről szóló rendelkezés kiadásához.

2003 - II. János Pál Szentatya április 12-én kihirdeti Isten Szolgájának heroikus erényességét és a "Tiszteletreméltó Isten Szolgája" címet adományozza neki.

2003 - II. János Pál pápa december 20.-n olvassa fel a dekrétumot a Tiszteletreméltó Isten Szolgája javára írható egyik csodáról. A csoda egy lengyel nővérrel történt, aki egy nagy kórházban töltött be vezetői tisztséget Brazíliában. Súlyos problémák léptek fel az egyik lábában (érszakadás, belső vérzés), amelyek ágyhoz kötötték. Több sikertelen operáció sem gyógyította meg a lábát, erős fájdalommal járó állandó gyulladások léptek fel. Egyik rendtársa tanácsolta neki, hogy imádkozzon az osztrák Isten Szolgájához. Az apáca először elhárította ezt a javaslatot, és inkább egy hozzá közelebb álló és népszerűbb szent segítségét kérte. A fájdalom és a gyulladás azonban nem enyhült, sőt a beteg állapota súlyosbodott. Kétségbeesésében végül Károly császárhoz imádkozott a nővér. A következő napon gyógyultan ébredt. Ez az eset aprólékosan dokumentált, hiszen a nővér kórházban dolgozott és operációk során esett át, ezért több orvos és ápolónő is tanúsíthatta a történeteket.

Jelenlegi helyzet - Miután a Szentatya elismerte a csodát, a causa posztulátora felkérte a vatikáni államtitkárt, hogy tűzze ki a boldoggá avatás napját. A ceremóniára 2004. október 4.-én került sor.